

Lukkasu

No. 24/2021

Naantalilaisen Joensuun seudun Lukkarisiin kuuluvan artesaanin Sirkka Lukkarisen taideteos "Aamun halaus".

Tietoja sukuseurasta:

Lukkaristen sukuseura ry perustettiin Iisalmessa vuonna 1994.

Nimenmuutos Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry:ksi tehtiin vuonna 1999.

www.lukkarinen-lukkari.fi

Sivuston ylläpitäjä: Jaana Lukkari
puh. 040-5827684, jaana.sk.lukkari@gmail.com

Pidettyt sukukokoukset:

1995 Runnilla
1997 Nurmeksien Bomballa
1999 Nilsin Aholansaareissa
2003 Joensuussa
2007 Sotkamossa
2011 Lahdessa
2015 Runnilla
2019 Koli

Sukuseuramme puheenjohtaja:

Timo Lukkarinen Lahdesta.

Sihteeri:

Pekka Lukkarinen Siilinjärveltä
puh. 0400 460 494
pekka.lukkarinen@pp1.inet.fi
Karjankierto 20, Leppäkaare

Lukasun taitto ja ulkoasu:

Grano Oy, Kuopio

Digipaino:

Grano Oy, Kuopio

Sisällysluettelo

Tässä numerossa

- 2 Tietoja sukuseurasta
- 3 Puheenjohtajalta
- 7 Sihteerin vinkkelistä
- 10 Muistio Tammimetsän istutus-tapahtumasta 29.5.2021
- 12 In Memoriam – Teija Lukkari 1968–2020
- 13 In Memoriam – Vilho Lukkarinen 1926–2021
- 14 Poimintoja Pohjan sodasta 1700–1721
- 16 Lehdistä saksittua
- 18 Sukuseurojen yhteistyö
- 19 Tuotteita myytävänä

Hajanaisia muistikuvia koronavuodesta

TEKSTI: TIMO LUKKARINEN

Muistan alkuvuodesta 2020 televisi-
on uutiskuvan. Kiinalaiset rakensivat sairaaloita. Kokonaisia sairaalarakennuksia viერი viereen kymmenittäin. Saattoivat ne olla sellaisia kevytrakenteisiä väliaikaisiakin, mutta mietin, että totalitaarisessa valtiossa tuommainen riipeys on mahdollista. Joku antaa vain mahtikäskyn, että näin monta yksikköä pystyy ja aikaa on tämän verran, toimikaa. Silloin oli jo melko paljon tietoa korona viruksen leviämisestä ja vaarallisuudesta. Asiantuntijat pitivät mahdollisena, että voi se levitä Suomeenkin. Ajattelin, että maailmalla liikkuu niin paljon sellaista, mikä ei näille perukoille yllä eikä tarvitsekaan.

Elettiin varmaan jo maaliskuuta. Olin kauppaan lähdössä ja vaimo sanoi ilmeisesti uutisten innoittamana, että, tuopas samalla matkalla apteekista pullo käsidesiä.

– Eikös se kylppärissä oleva ole vielä melkein täysi?

– Niin, mutta tuo nyt kuitenkin, sitä aina tarvitaan.

Olin jo saanut ostokseni tehdyksi ja tuumin, että antaa sen desin nyt olla. Suotta niitä pulloja on kotona varastoida, mutta sitten kuitenkin poikkesin apteekkiin Ostin flunssalääkettä kaiken varalta ja vähän vitamiineja, ettei kevätyväsymys yllätä. Hyllyssä oli käsidesipullo ja lisäksi senkin ostoskoriini. Kassalla farmaseutti sanoi kuin ohimennen, että se olikin sitten viimeinen käsidesi.

– Jaa, näyttääkö siltä, että kansa varautuu viruksen leviämiseen?

– Siltä se vaikuttaa, tukussakin tuntuu olevan nyt ruuhkaa.

Joensuuun sovittu sukuseuran hallituksen kokous päätettiinkin pitää poikkeuksellisesti etäkokouksena. Olin varannut junalipun hyvissä ajoin ja sitä peruuttaessani mietin, että syksyllä voidaan sitten jo tavata nokakkain. Ei tämä höyrähtäminen kauan voi kestää, mutta täytyy tehdä poikkeuksia kun olot näyttävät poikkeuksellisilta. Säättyyhän aikaa ja kilometrejä.

Olin käynyt kaupassa melkein päivittäin, ja ostoslistat olivat syntyneet, kun keskusteltiin siitä, että mitäs tänään syötäisiin. Taisi olla perjantaipäivä, kun minulla oli hieman pitempi lista viikonloppua varten. Mielessä oli vielä vaimon huomautus, että voithan sinä katsoa lisäksi, vaikka jotain semmoisia ruoka-aineita, jotka säilyvät vähän pitempään, kun nyt ei tästä tilanteesta oikein tiedä. Oli seurattu uutisia ja tiedotustilaisuuksia televisiosta. Kokoilin tavaraa kärryyni ja ihmettelin mitenkä säilykehyllyt nyt näyttävät näin vajailta. Onkohan tavarantoimittajilla vaikeuksia? Pehmopaperihylly oli aivan tyhjä. Koko välikkö suorastaan loisti autiuttaan ja kuulin jonkun kysyvän, onko vessapaperia vielä jossakin. Iltautisissa puhuttiin paperin hamstraamisesta ja arvailtiin ruuan nettikaupan lisääntyvän epidemian edetessä.

Uutisten jälkeen aloin etsiä netistä verkkokauppojen ruokaosastoja. Sadattelin aikani ruudun ääressä, mutta en onnistunut ostamisessa. Ehkä palveluissa oli ruuhkaa tai sitten en vain osannut. Suunnittelemani digiloikka kompastui verkkokaupan kynnykselle. Sulkiessani koneen olin vakuuttunut siitä, että sovellusten laatijat eivät ole

ikinä onnistuneet kehittämään mitään oikeasti käyttäjäystävällistä, mutta vanhusväestön ärsyttämiseksi he ovat mestareita. Tulin siihen tulokseen, että, ostoslistan tekeminen tietokonesovellukseen nostaa suotta verenpainetta ja päätin käydä edelleen itse kaupassa, jos ei ole aivan pakko keksiä jostain muuta.

Virustilanteen levittyä kevättalvella iloitiin, että Suomi on valmistautunut kriisiin muita paremmin. Huoltovarmuuskeskuksesta löytyy tarvikkeita eikä pulaa synny välittömästi. Suojamaskejakin on varastossa runsain määrin. Sitten selvisi, että maskien viimeinen käyttöpäivä meni jo eikä maailmalla tahtonut löytyä suojia niitä tarvitseville. Hyvin varustautunut yhteiskunta olikin kohta huijarien vedettävänä. Alkoi epäilyttää, että kun kaiken sanotaan olevan parasta A-luokkaa, jostain löytyy kohta harmillinen kupru ja kansa kulkee housut kintuissa ikävästä yllätyksestä toiseen. Joku iltauutisten haastattelema optimisti kertoi Stockmannin nurkalla vesisateessa, että onneksi epidemia osui kevään valoisaan aikaan, kaamoksen pimeydessä tätä ei olisi kestänyt.

Kirjastossa käydessäni on tapanani ollut poiketa Fazerin tehtaanmyymälään ostamaan leipää ja joskus suklaatakin mielen kevennykseksi. Kerran lähdin jo aamupäivällä asioikseni kävelemään leipäkauppaan. Yllättäen se olikin sulkenut ovensa, vaikka aukiolon piti kestää iltapäivään saakka. Ovessa oli lappu ”Tuotteet loppuneet, suljemme klo 12.00.” Nyt näytti olevan pula leivästäkin. Pitihän sitäkin hamstrata, että sille hankitulle vessapaperille olisi käyttöä. Olin seurailut uutisia ja tapahtumia hie-man ulkopuolisesta näkökulmasta ja vähän hymähdellen niin kuin koko touhu ei minua nyt niin kovasti koskettaisi. Sitten kun Uudenmaan rajat suljettiin, alkoi harmit-

taa. Lapset ja lapsenlapset jäivät rajan toiselle puolelle eikä se nyt ollut oikein mistään kotoisin, vaikka puhelimet toimivatkin ihan liikkuvan kuvan kanssa.

Kevät tuli keikkuen. Vanhemmat olivat etätöissä, lapset kävivät etäkoulua ja isovanhemmat pysyttelivät etäällä kaikesta siitä mikä ennen oli mukavaa ajankulua. Kansalaisopiston kurssit loppuivat, Sibelius talo sulki ovensa, kirjastot ja uimahallit olivat kiinni ja jälkikasvu rajan takana. Television uutisista katselin, kun poliisit tutkivat autojonoja Lahden moottoritieellä betoniporsaiden vierellä ja ministeri puhui melkein ääni väristen riskiryhmien suojelemisesta. Olenhan minä seitsemänkymmentä täyttänyt, mutta pidän itseäni vielä melko riskinä ukkona. Oli kai tässä kaikenlaisia tauteja nähty. Muutamana aamuna heräsin kauppaan seitsemäksi ja ostin kärryyn täyteen tavaraa. Kalatiski aukesi vasta kahdeksalta. Kyllästyin odottamaan ja niin kotona olevat riskiryhmäläiset jäivät viikonloppuna ilman suunnittelemaansa uunilohta. Kevät kuitenkin eteni ja tuli kesä.

Syksyllä kaupoista alkoi löytyä suojamaskeja ja niiden hinnatkin laskivat vähitellen. Oli mukava aloittaa taas vanhoja harrastuksia, ettei elämä pelkkää sauvakävelemistä ollut. Hetken harkittuani ilmoitaudun kuntosaliryhmäänkin. Pidettiin turvavälejä ja desinfiointi käsiä, työpöytiä ja kuntosalilaitteita. Hengityssuojien käyttöä suositeltiin joka paikassa, kauppiat asentelivat suojapleksejä ja liimailivat kassajonoille uusia askelmerkkejä. Maskin käyttäminen tuntui aluksi jotenkin oudolta, mutta oppi-han se vanhakin koira uusia temppuja, kun uhkana on, että saa ilkeän taudin tai oireetomana tartuttaa jonkun mukavan ihmisen, saati sitten omia lapsenlapsiaan. Aloin tottua siihen, että auton etupenkillä oli maskipaketti valmiina, ja ulos lähtiessä naa-

mioituminen alkoi käydä rutiinilla. Kädet kuivuivat jatkuvasta pesemisestä ja kaiken maailman huuhteilla läträämisestä.

Isänpäivän seutuun poika poikkesi lastensa kanssa, kun sattui olemaan kakkua tarjolla ja kysyi kahvipöydässä, että tekisikö mieli jo hiihtämään.

– Saattaisihan sitä hiihtääkin. Viime talvena en pannut suksia jalkaan kertaakaan. Mitkään ensilumenlatujen ruuhkat eivät oikein sytytä. Pitäisi olla vähän enemmän lunta kuin taivaalta näyttää olevan luvassa.

– Lähdetkö mukaan, jos mennään niin kauas, että lunta löytyy, eikä tarvitse jonossa hiihtää. Tehtäisiin semmoinen pidennetyn viikonlopun reissu pohjoiseen. Pääset mukaan siivellä. Se kävisi niin kuin synttäri ja isänpäivälahjasta. Kiittelin hyvillä mielin, oli luvassa oikein A- luokan matka poikaporukalla. Mummikin on kuulemma myöntänyt jo lähtöluvan.

Kun linnan itsenäisyyspäivän etäjuhlat on katsottu, aloin valmistautua matkaan. Seurasin pohjoisen lumitilannetta ja etelän tartuntalukuja. Reissuun lähtö alkoi epäilyttää. Poika rauhoitteli, että mennään nyt vaan tilanteen mukaan. Ei ole pakko lähteä, jos homma käy hankalaksi, seuraillaan tilannetta kaikessa rauhassa. Sitten alkoi aivastuttaa ja kurkku kävi karheaksi, myöhästynyt syysflunssa, vai onko tämä nyt sitä? Kuume ei noussut, mutta joka ainoa nenän niiskahdus lisäsi epävarmuutta. Varasin ajan koronatestiin kaiken varalta.

Pakkasaamuna istuin autojonossa Sykekadulla ja ihmettelin, onko näitä testiin tulijoita näin paljon. Jono eteni verkalleen ja jakautui kahteen isoon teltaan. Teltan ovenpieliin oli kiinnitetty jouluvaloja adventin kunniaksi. Se jotenkin huvitti ja lämmitti mieltä kylmässä aamussa, vaikka nenäontelossa pyöritelty testipuikko nosti kyyneleet silmiin. Sain ohjeet mennä suo-

raan kotiin eristykseen, kunnes tulos tulee tekstiviestillä parin päivän sisällä. Alkoi tuntua siltä, että tauti tyrnä minut ja toistenkin matkasuunnitelmat. Oli jotensakin joutavanpäiväinen olo. Lahjaksi saatu pohjoisen matka osui hankalasti päällekkäin Joensuun seudun Lukkaristen kirjan julkistamisen kanssa, ja nyt näytti siltä, että tämä halvatun virustauti kaataa kaikki muutkin suunnitelmat.

Negatiivinen testitulos nosti matkakuumeen taas plussan puolelle. Hyvä reissu siitä tuli. Matkustamisen aiheuttama lievä syyllisyyden tunne näkyi ohjeiden ja suositusten pikkutarkkana noudattamisena. Autio lentoasema Vantaalla kumisi tyhjiyttään, pimeällä ilmoitustaululla loistivat vain muutaman lennon lähtötiedot. Koneessa kaikki istuvat kiltisti maski naamalla. Kittilässä käytiin kaupassa ja matka jatkui mökille. Laitettiin yhdessä ruokaa, hiihdeltiin, saunottiin ja kerrottiin juttuja. Lunta ei ollut vielä kovin paljon ja koneella tehtyjä laturia vain muutama. Kaikki matkan varrella olevat tunturihotellit olivat pimeinä. Hiihtokeskusten hissit liikkuivat rinteiden valojen loisteessa, mutta niiden kyydistä pysyttiin poissa.

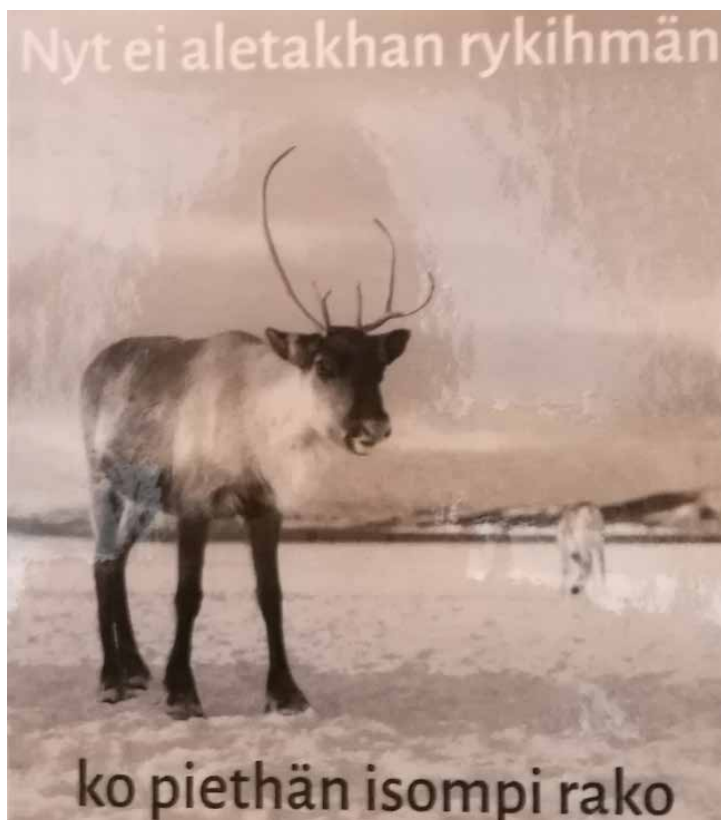
Nautittiin kaamoksen pimeydestä. Muisteltiin ensimmäisten vaellusten komelluksia näillä tuntureilla ja loskareissuja syyslomien aikoihin. Välillä menttiin otsalamppujen valossa, välillä koetettiin totuttaa silmiä pimeyteen ja katsella sen sisällä häämöttäviä maisemia. Hanki ja taivas kaastivat valoa, vaikka aurinko ei noussutkaan. Jos osasi sopivasti katsoa, hohti valo lumen läpi keskipäivän aikaan kalpean sinisenä kuin keittimen kaasuliekki.

Joulu tuli ja meni, alkoi uusi vuosi. Kansalaisopisto ilmoitti pahoitellen, että pysykää nyt toistaiseksi kotona ja muitakin ovia alettiin sulkea. Onneksi alkoivat lumisateet

ja Salpausselälle tehtiin taas vaihteeksi kunnan ladut. Vain lumityöt haittasivat hiihtämistä. Kahta kovaa urakkaa ei jaksanut samana päivänä, välillä piti levätäkin. Kun pakkanen kiristyi kyllyiksi, ei tarvinnut mennä ulos ollenkaan, voi käipsehtiä kotosalalla tekemättä mitään. Koronan kolmas aalto kohosi yhä korkeammaksi ja virus alkoi kehittää uusia muotoja. Rokotteita kehitettiin ennätysvauhtia ja kuitenkin puhuttiin niiden myöhästymisestä ja epäiltiin niiden tehoa uusiin muunnoksiin. Valtoilla ja kansalaisilla tuntui olevan hätä kuka saa ensin ja minkä verran ja mikä on vaikuttavuus ja sivuvaikutukset.

Vuosi viruksen varjossa täyttyi ja alettiin muistella kuinka edellisenä keväänä seurat-

tiin Italian ääriään myöten täysien sairaaloiden ja teho-osastojen katastrofia. Televisiossa alkoi ylen kuvaama dokumentti Rankka vuosi. Päätin jättää sen katsomatta. Sain varatuksi itselleni rokotusajan. Kolme kertaa olen vuoden aikana käynyt koronatestissä ja saanut negatiivisen tuloksen. Toinen testikäynti on jäänyt erityisesti mieleeni. Se oli jouluaattona, aamulla kahdeksan jälkeen. Ei ollut jonoja, testaaajalla maskit ja visiirit ja suojavaatteet, päässä pörröinen punainen tonttulakki. Sain ohjeet karanteenissa pysymisestä ja hyvän joulun toivotukset hymyn kera. Jo kotimatalla alkoi tuntua siltä, että tulos on varmaan negatiivinen ja mieleen laskeutui joulurauha.

Sihteerin vinkkelistä

TEKSTI: PEKKA LUKKARINEN

Me jöröt suomalaiset opimme ennen korona-aikaa halaillemaan toisiamme. Joillekin se oli luontevaa, kuten eloisalle karjalaistytölle edesmenneelle anopilleni, mutta toisille sitten vähän jäyhempää. Halailu meidän lapsuudessamme varsinkin miehen köriläiden kesken olisi näyttänyt jopa koomiselta. Kunnan rutistus tekee tosin hyvää kenelle tahansa. Koronan jälkeen halailu saanee hillitymmän muotonsa. Olkoon kaikille halausta kaipaaville etähäli naantalilaisen Joensuun seudun Lukkarisiin kuuluvan artesaanin Sirkka Lukkarisen lähettämä taideteos ”Aamun halaus”. Valitsin sen Lukasun kanteen kuvaamaan tätä erikoista ajanjaksoa elämässämme.

Sukututkimusmielessä hellekesän tapahtumat ovat olleet vähäisiä. Sukukirjoja on tilailtu vähäisesti ja kirjapinojen vähentäminen vaatii suoramyntiä jota on tarkoitukseni tehdä ennen uuden kirjan aloittamista. Nurmeksen Kuohatin ja Karhunpään tutkimuksen kirjaksi saattaminen vaatii näköjään lunta liukasteeksi eli menee lopummalle syksy, ennenkuin pääsen keskittymään siihen.

Sukuseurojen tammimetsä

Yhteenkuuluvuuden tunnetta peräänkuulutetaan meidänkin sukuseuran säännöissä. Kainuulaiset sukuseurat toteuttivat tuota aatetta istuttamalla ”Sukuseurojen tammimetsän” Kainuun Opistolle Paltamon Mieslahteen 29.5.2021. Kaarina Lukkari edusti ansiokkaasti sukuseuraamme tapahtumassa. Suuret kiitokset siitä hänelle. Laittakaa-

han osoite **Tahvintie 4, 88380 Mieslahti** talteen, kun matkaillette Kainuussa. Kainuun Opistolle tulee opastaulu tammimetsästä. Löydätte sen perusteella sieltä meidänkin sukuseuran puun. Enkä usko, että kukaan tykkää huonoa, jos puun juurelta käydesään nyppii muuta kasvustoa pois. Säännöissä on maininta, että sukuseurat avustavat Kainuun Opistoa tuossa työssä.

Villejä lupiineja

Toiseksi matkailukohteeksi suosittelen **Varpaisjärven Lukkarilan kylällä valtatie 576** varrella olevaa muistokiveämme. Nyt se löytyy paremmin, kun tontti on puhdistettu. Villejä lupiineja ja muuta kasvustoa oli levinnyt tien penkasta vuosien saatossa peittämään muistomerkin näkyvyyttä. Lupiini on haitalliseksi vieraslajiksi luokiteltu kasvi, joka on päätetty hävittää Suomesta. Oman osamme noissa talkoissa voimme tehdä, pitämällä muistokiven ympäryksen kasvustosta vapaana. Ruohonleikkuri osoittautui hyväksi välineeksi, kun sitä käyttää pari kertaa vuodessa

Kuormallinen villejälupiineja.

Muistokivi 24.7.2021 tieltäpäin.

tontilla. Lupiini häviää lopulta, kun se leikataan usean vuoden ajan ennen kukkimista. Samalla estyy puuntaimien ym. kasvaminen.

Poisnukkuneita

Tuoni niittää omaa viljaansa. Välillä tuntuu, että onko vilja vielä kypsääkään. Teija Lukkari kuoli 51-vuotiaana ja Mirja Lukkarinen 64-vuotiaana. Mirjan äiti Hilja Lukkarinen kuoli 26.2.2021 liiki 89-vuotiaana. Toisaalla tässä Lukasussa ovat muistokirjoitukset Teija Lukkarista ja pitkäaikaisesta sukuseuramme hallituksen jäsenestä Vilho Lukkarisesta. Vilho oli kuollessaan 95-vuotias. Muistotilaisuudet ovat olleet näin korona-aikana vain lähiomaisille järjestettyjä.

Innokas sukuseuralainen serkkuni Mirja Lukkarinen kuoli 19.8.2021 Raisiossa. Hän on setäni Kalevin tytär. Meitä isäni puolen serkuksia on kaikkiaan 31 ja Mirja oli kolmas joukosta poistunut. Hänen siskonsa Asta kuoli vauvana ja veli-Ari liikenneonnettomuudessa. Mirja oli yksi 17, joka oli syntynyt serkuksista Kotalaan. Kalevin perhe muutti Mirjan syntymän jälkeen Kiuruveden Lahnasilille muutamaksi vuodeksi ja sieltä sitten vuonna 1962 Raisioon. Mirja asuikin Rai-

siossa ja teki elämäntyötänsä lasten hoitajana päiväkodissa Naantalissa, Kruunu pukine Raisiossa ja vanhainkodin keittiöllä.

Jäsenistöltä

Sukuseuramme jäseniltä tulee silloin tällöin täydennyksiä jo julkaistuihin tietoihimme. Toivomukseni on, että niitä tulisi enemmänkin julkaistavaksi jäsenlehdessämme. Marjatta Kallioinen lähetti leikkeen maahan tippuneista meteoriiteista. Siinä on yhtenä Pohjois-Savon Lukkaristen syntysijoille tipahtanut meteoriitti. Ei tuo Varpaisjärven Lukkarilaan pudonnut ollut järin iso, mutta on päässyt kuitenkin luetteloon mukaan.

Kaija Kainulainen on lähettänyt kuvan pariskunnasta Vilhelm Haikosesta ja Aqvilina Lukkarisesta. He löytyvät Pohjois-Savon Lukkariset sukukirjan sivulta 229 taulusta 339. Kuvan täytyy olla ennen 1904 vuotta otettu, koska Vilhelm kuoli 1903. Kuvan omistaa Ulla Manuel.

Toinen kuva on pariskunnasta Jarkko ja Maija Henttulasta o.s. Lukkarinen. He löytyvät Joensuun Seudun Lukkariset sukukirjan sivulta 145 taulusta 93. Kuva on saatu Maija Henttulalta.

päivänä 1902 Jaakkiman kylän Marjalah-teen tuolloiseen Viipurin läänin. Meteoriiitti iskeytyi maanviljelijä J. Koppisen talon viereiseen jyrkkään kallionseinämään, josta meteoriiitin kappaleita lennähti noin 50 m:n alueelle. Paikalle matkustanut tohtori H. Berghell sai pelastetuksi Geologisen komission kokoelmiin suurimman osan meteoriiitista. Osa meteoriiitin kappaleista oli jo joutunut innokkaan kaupparehien käsiin oletettuna platinakimpaleena. Meteoriiitin putoamiseen liittyi Itä-Suomessa laajalla alueella nähty tulipallo ja putoamispaikan lähellä jyrisevä ääni.

6. St. MICHEL; L kondriitti; 17 kg.

Kaksi meteoriiittiä putosi vuonna 1910 heinäkuun 12. päivänä klo 19.25 heinäpeltoon Pekkolan kylässä Mikkelin lähellä. Meteoriiitin putoamiseen liittyi ukkonen jyrinää muistuttava ääni putoamispaikan lähellä ja kauempana Etelä-Suomessa punainen pallomainen valoilmiö.

Isompi meteoriiitti löytyi palasina 59 cm syvän kuopan pohjalta. Meteoriiitin putoamisen tummana kappaleena oli havainnut maanviljelijä Daniel Honkanen. Meteoriiitin löytäjälle Geologisen komission ylivohtaja, professori J.J. Sederholm lahjoitti perheraamatun. Löytäjää oli nimenomaisesti pyydyntänyt palkkioksi jotain "taivaallista". Loput meteoriiitin kappaleet sai talteen Geologisen komission paikalle lähettänyt meteoriiittitutkija Leonard H. Borgström.

7. VARPAISJÄRVI; L6 kondriitti; 0,1 kg.

Meteoriiitin löysi vuonna 1913 maanviljelijä Jooseppi Lyytinen Varpaisjärveltä Lukkarilan kylän Tyhäsuon suoniityltä. Meteoriiitti lojui vuosia löytäjän keittiön nurkassa. Sattumalta paikalla käynyt kirkkoherra Kl. Hymander epäili kiveä meteoriiitiksi ja lähetti siitä pienen kappaleen professori J.J. Sederholmille Geologiseen komissioon. Sederholm tunnisti kiven oitis meteoriiitiksi ohuthicen perusteella ja lähetti tutkijan paikalle. Metro-

riitin löytäjä ei kuitenkaan halunnut luopua erikoisesta kivistä, joten se saatiin ainoastaan mitatuksi ja valokuvatuksi. Löytäjän kuoltua talon uudet omistajat heittivät kiven roskakasaan ja meteoriiitin tuhon viimeistelivät talon lapset hakkaamalla sen pieniksi kappaleiksi.

8. METSÄKYLÄ; H4 kondriitti; 1 kg.

Meteoriiitin löysi maanviljelijä Kalle Kunrari syksyllä 1938 pellostaan Metsäkylästä Vehkalahdella Haminan lähellä. Maaliskuussa 1939 hän lähetti viestiä Geologiseen toimikuntaan mahdollisena rautamalmina. Kivi lyötiin perusteellisesti hajalle ja jauheesta analysoitiin 1,5% nikkelä. Toimikunnan malmitutkimuksia tuolloin johtanut valtiogeologi Martti Sakse-la lähetti kolme kesäpulaistaan, Klaus Säynäjärven, Oiva Joensuun ja Oke Vaasjoen, kesäksi Metsäkylään emäkallion etsintään. Etsintöjen epäonnistuttua professori Heikki Väyrynen kävi samana syksynä kivistä teetetyt hieet ja tunnisti näyteen meteoriiitiksi. Nämä epäonnistuneet meteoriiitin emäkallion etsinnät ovat inna nässeet mainintana kansainväliseen

Wilhelm Haikonen ja Aqvilina Lukkarinen
s. 1.1.1846

Maija ja Jarkko Henttula

Muistio Tammimetsän istutustapahtumasta 29.5.2021

Kainuussa toimivien sukuseurojen tammimetsän istutustapahtuma Paltamon Mieslahdessa Kainuun Opistolla 29.5.2021 klo 15.00.

Tapahtuman avauspuheenvuoro, järjestelyjen yhteyshenkilö Matti Kempainen:

- Matti Kempainen toivotti paikalla olijat tervetulleiksi tapahtumaan. Samalla hän kiitti tammimetsän perustamisessa asian tuntijana istutuspuiden toimittajana ja opastajana ollutta kauppapuutarhuri Ari Partasta, Kainuun Opistoa sekä Markku Väisästä, joka suoritti istutuspaikkojen kaivuun. Matti Kempainen kävi tammimetsän perustamiseen liittyviä asioita. Tärkeimpinä Kainuussa toimivien sukuseurojen kunnioitus ja muistaminen aikaisempien sukupolvien työlle, kainuulainen yhteisöllisyys, yhteistyö, identiteetin vahvistaminen sekä elämänsäkon vahvistaminen tuleville sukupolville. Istutuspaikan valitseminen juuri Kainuun Opistolle johtuu sen merkityksestä koulutukselle, muulle sivistykselle, kasvatukselle historialle ja keskeiselle sijainnille..

Kainuun Opiston puheenvuoro: rehtori Helena Ahonen

- rehtori Helena Ahonen kiitti sukuseuroja tammimetsän perustamisesta. Kainuun Opisto täyttää tänä vuonna 112 vuotta. Tammimetsä luo ja edesauttaa Kainuun Opistoa sen tulevassa tehtävässään ja on merkityksellinen sen tulkevaisuudelle.

Metsän merkitys kulttuurihistoriallisesti: metsänhoitaja Ilmo Juntunen

- metsänhoitaja Ilmo Juntunen, Juntusten sukuseurasta kertoi metsän merkityksestä suomalaisessa kansanperinnössä ja varsinkin, miten ”karsikot” liittyvät siihen. Samalla hän toi tyytyväisyytensä siihen, että perinnettä herätetään uudelle tietoisuuteen.

Sovitaan käytännön asioista:

- Metsän hallinta siirtyy Kainuun Opistolle

- Sovittiin, että valmistetaan yhteinen riittävän kestävä opastaulu kertomaan metsästä ja sen perustajista.
- Välittömistä huolto- ja hoitotoimenpiteistä vastaa Kainuun Opisto. Sukuseurat tulevat avustamaan, mikäli aluskasvuston raivaus ja puiden kastelu sitä edellyttää.
- Metsästä tulla käyttämään nimeä ”Sukuseurojen tammimetsä”.
Ari Partasen opastamana ja ohjaajana aloitettiin istutustyöt.

Tapahtuman lopuksi allekirjoitettiin perustamisasiakirjat, joista kukin mukana ollut sukuseura sai omansa kappaleen ja Kainuun Opistolle omansa tallennettavaksi myöhemmille sukupolville.

Tapahtumaan iltapäivän aikanan osallistui kaikkiaan yhteensä noin 60 henkilöä.

Perustamisessa mukana olevat sukuseurat:

- Sukuseura Keränen ry
- Oikarsten sukuseura ry
- Kempaisten sukuseura ry
- Määttä sukuseura ry
- Sukuseura Moilaset ry
- Haveristen sukuseura ry
- Mularien sukuseura ry
- Karppisten sukuseura ry
- Tervo-Tervonen sukuseura ry
- Tolosten sukuseura ry
- Savo/Kainuun Väisästen sukuseura ry
- Mustosten sukuseura ry
- Leinosten sukuseura ry
- Eskil Piira sukuseura ry
- Haatajan sukuseura ry
- Pääkkö-Pääkkönen sukuseura ry
- Komulaisten sukuseura ry
- Pulkkiesten sukuseura ry
- Korhosten sukuseura ry
- Juntusten sukuseura ry
- Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry
- Meriläisten sukuseura ry

Muistion laati **Matti Kempainen**
Kempaisten sukuseurasta

Tammimetsän perustamiskirja

Kainuussa toimivat sukuseurat haluavat muistaa ja kunnioittaa aikaisempien sukupolvien työtä, sekä korostaa ja luoda yhteisöllisyyttä, yhteistyötä ja jatkuvuutta.

Sukuseurat haluavat olla tällä toimenpiteellä tukemassa myös Kainuun Opiston tekemää kasvatusta- ja opetustyötä.

29.5.2021

Kainuun Opisto, Paltamon Mieslahti

Sukuseura

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Sukuseuran puolesta

Kaarina Lukkarinen

Kainuun Opiston puolesta

Helena Ahonen

rehtori

Tammimetsän perustamiskirja 29.5.2021.

Sukuseuramme tammimetsän puu Paltamossa.

Tammimetsän istutusväkeä Paltamossa.

In Memoariam

Teija Lukkari 1968–2020

Opettaja kannusti ja opasti

FILOSOFIAN maisteri, yliopistonopettaja Teija Hannele Lukkari kuoli Jyväskylässä 1. kesäkuuta 2020. Hän oli 51-vuotias, syntynyt Sotkamossa 10. joulukuuta 1968.

Vuorovaikutusverkostoja kuvataan usein näkymättömänä kudelmanä, ja sellaisen kutomisessa Teija Lukkari oli vertaansa vailla. Hän ei vain tutustunut uusiin ihmisiin vaan myös ystävystyi ja piti ystävyysuhteita aktiivisesti yllä. Ja tuntuu, että hän tekee tätä edelleen: tämä kirjoitus syntyi yhteisen muistelun kautta.

LUKKARI oli paitsi sosiaalinen lahjakkuus myös vuorovaikutuksen ammattilainen ja työhönsä intohimoisesti suhtautuva puheviestinnän yliopistonopettaja Jyväskylän yliopistossa. Työssään hän pääsi välittämään itselleen tärkeitä asioita opiskelijoille ja eri alojen ammattilaisille ympäri Suomea.

”Lukkarin koulu” on jäänyt monen mieleen. Iloisuus, valoisuus ja huumori yhdistettynä asiantuntemukseen ja kannustavaan otteeseen tekivät Teijasta pidetyn opettajan. Viime vuosina häntä kiinnostivat ammatillisesti erityisesti työhyvinvoinnin ja viestinnän yhteydet sekä vuo-

Teija Lukkari

rovaikutus terveydenhoidon viestintäsuhteissa.

MIKÄ teki Teijasta Teijan? Hänen sydämessään oli oma lokerohan jokaiselle ihmiselle. Hänen seurassaan koki itsensä arvostetuksi, ja hänen kiinnostuksensa ulottui myös ystävien perheisiin, joiden kuulumiset hän aina muisti kysyä. Suuri on se nuorten joukko, jota Teija kannusti ja opasti eteenpäin ja jolle jäi Teijasta kannatteleva muisto.

Kiinnostus toisiin ihmisiin saattoi versota maalaistalon sosiaalisesta ympäristöstä sisarusarjan nuorimpana. Jo lapsena

hän hämmästytti kyvyllään keskustella eri-ikäisten ihmisten kanssa.

Teija etsi aina hyvät puolet asioista, mutta ei kieltäytynyt näkemästä tosiasioita, eikä uskotellut sellaista, mikä ei voinut toteutua. Tämä asenne myös vahvistui kuolemaan valmistautumisessa. Teija totesi monesti, että hänellä on ollut hyvä elämä. Sairauden aikana saattoi vain ihmetellä hänen kykyään tarkastella asioita sellaisina kuin ne olivat. Ehkä realistinen asenne juonsi juurensa synnyinseudun Kainuun korvista, joissa luonto näytti voimansa ja ihmisen paikan. Sieltä kumpusivat ehkä myös mainiot organisoinnin taidot.

KUN Teijaa muistelee, mielessä on iso hymy, nauravat silmät ja lämmin punainen tila, joka häntä ympäröi. Sen piiriin me jokainen ystävä pääsimme ja se kantaa meitä tässä ikävässä eteenpäin. Toivottavasti myös Teijan kaikkia läheisiä ja suurta rakkautta Aria, joka hoivasi puoli-soaan loppuun saakka.

Saila Aarnio
Maija Gerlander
Eeva Takala

Kirjoittajat ovat Teija Lukkarin ystäviä.

Vilho Lukkarinen 1926–2021

Taitolentäjästä tuli professori

PROFESSORI, eversti Vilho Lukkarinen kuoli Helsingissä 24. heinäkuuta 2021. Hän oli 95-vuotias, syntynyt Johanneksessa Karjalan kannaksella 24. huhtikuuta 1926.

Varhain orvoksi jäänyt Lukkarinen aloitti oppikoulunsa Sortavalassa, mutta talvisota keskeytti koulunkäynnin. Hän luki ylioppilaaksi Jyväskylässä varusmiespalvelun ja töiden lomassa. Kadettikoulun 1947 aloittanut Lukkarinen sai erään toverinsa kanssa aikaiseksi ensimmäisen sodan jälkeisen lentolinjan, jolle hyväksyttiin neljä kadettia. Lukkarinen valmistui lentoupseeriksi 1949.

Lukkarinen opiskeli työn ohessa Helsingin yliopistossa valtiotieteen kandidaatiksi. Hän edisti jatko-opintojaan ASLA-stipendiaattina Yalen yliopistossa Yhdysvalloissa 1955. Hyvin edenneiden siviiliopintojensa ansiosta hänet lähetettiin ensimmäisenä suomalaisena upseerina Englannin ilmavoimien sota-akademian koululuokkaan, jossa hän opiskeli 1957–1958. Muutamaa vuotta myöhemmin hän kävi vastaavan korkeakoulun Yhdysvalloissa.

LUKKARINEN EHTI lentäjänuransa aikana lentää monilla koneityypeillä, viimeisiään vetäneistä Messerschmitt-koneista kaksi kertaa ääntä nopeampiin MiG-21-hävittäjiin. Taitolentäjänä hän

Vilho Lukkarinen

koki suurimman yleisömenestyksen Suurmessuilla 1960, kun hänen johtamansa neljä Fouga Magister -hävittäjää esitti lentonäytöksen Helsingin yllä. Hän oli myös lentämässä Fouga-koneita Ranskasta Suomeen.

Yhdysvaltain puolustusvoimien komentajan vieraillessa Suomessa 1963 yhdysupseerina toiminut Lukkarinen oli tulkkina presidentti Urho Kekkoselle sekä korkeammalle upseeristolle. Tämä on hupaisa esimerkki suomalaisten englannintaidon lyhytikäisyydestä.

Lukkarinen ylennettiin everstiksi ja Satakunnan lennoston komentajaksi 1969 ajan mittapuun mukaan harvinaisen nuo-

rena. Samana vuonna hän väitelti valtiotieteen tohtoriksi.

Vaikka Lukkarisella oli vielä hyvä mahdollisuus edetä Ilmavoimissa, alan varhainen eläkeikä sai hänet hakeutumaan siviiliuralle. Hän hoiti jonkin aikaa kansainvälisen politiikan professorin virkaa Tampereen yliopistossa 1970-luvun alussa.

Poliittisen opiskelijaliikkeen aiheuttamat kahnaukset saivat hänet kuitenkin siirtymään pois yliopistomaailmasta. Vuodesta 1973 Lukkarinen toimi Professoriliiton toiminnanjohtajana noin 15 vuoden ajan. Tämän jälkeen hän toimi yhdysvaltalaisessa tietoliikennesatelliitteja valmistavassa yrityksessä.

Lukkariselle myönnettiin professorin arvonimi 2009. Väitöskirja käsitteli ilmailualan roolia kansainvälisessä politiikassa, ja se oli aikanaan kansainvälisestikin urauurtava. Muu kirjallinen tuotanto koostuu historiategnostista, kuten *Suomen Lotat* (1981) sekä *Suomen Ilmavoimat* 1944–1980 (2008).

Lukkarinen osallistui myös aktiivisesti eräiden merkittävien hyväntekeväisyysjärjestöjen toimintaan. Ihmisenä Lukkarinen edusti vanhan ajan lahjomatonta upseeri ja herrasmies -tyyppiä.

Ville Lukkarinen

Kirjoittaja on

Vilho Lukkarisen poika.

USA:n maavoimien komentaja, kenraali Earl Wheeler vieraili Suomessa v. 1963 ja tapasi mm. presidentti Urho Kekkosen. Tulkkina majuri Vilho Lukkari-

Poimintoja Pohjan sodasta 1700–1721

TEKSTI: PEKKA LUKKARINEN

Tutustuin vuonna 1919 painettuun K. O. Lindeqvistin kirjoittamaan kirjaan ”Isonvihan aika Suomessa”. Kirja pohjautuu Lindeqvistin väitöskirjaan vuodelta 1886, johon hän on täydentänyt jo tarkentanut tietoaan yli 30 vuosikymmenen ajoilta ilmestyneiden tutkimusten pohjalta. Sukututkimuksen kannalta tuo Pohjan sodan ja Isonvihan ajanjakso on niin merkittävä, että keräilin kirjassa esiintyneitä faktoja muistiin. Kirjassa on sivuja 727 tiivistä tekstiä, joten sieltä yksittäisen tiedon löytäminen on hankalaa.

Kirkonkirjoja alettiin pitää 1600-luvun lopulla. Tuolloin vasta alettiin opetella kirjaamaan tietoja ja merkinnätkin olivat vavaisia. 1700-luvun alkupuolen tiedot ovatkin vähäisiä ja suurelta osin jäivät kirjaamatta Isonvihan aikana. Kun sotaa oli jo kestänyt toistakymmentä vuotta vuonna 1713, kutsui Hämeen-Uudenmaan maaherra kuoleman

uhalla käytännössä kaikkia miespuolisia sotiin kuukauden ajaksi. Sotaa kesti kuitenkin tuosta käskystä vielä kahdeksan vuotta eteenpäin. Mukana tuossa joukossa olivat muidenkin alueiden miespuoliset ja todennäköisesti myös ne, joiden olisi pitänyt pitää kirkonkirjoja, henki- ja maakirjoja yllä.

Venäjän sotajoukko terrorisoi koko maata. Ne, joilla oli mahdollisuus, pakenivat Ruotsia kohti. Jotkut eivät voineet paeta kätkeytyivät piilopirtteihin. Suomesta vietiin Isonvihan aikoihin kymmeniä tuhansia orjiksi, puolet heistä oli lapsia. Nuori työkykyinen ihminen oli paras mahdollinen ryöstösaalis.

Suomessa oli tuolloin n. 350 000 asukasta. 50 000 sotilasta kaatui ja moninkertainen määrä siviiliväestöä. Kansaa tapettiin niin paljon, että Suomesta meinasivat loppua asukkaat. Isovihan päättyi Uudenkaupungin rauhaan v. 1721.

Tuolla pitkällä sotajaksolla oli niin valtava merkitys sukujen jatkumiseen, että itse aina-kin jaan sukututkimuksen kahteen jaksoon. Aikaan ennen ja jälkeen vuotta 1700 ja keski-tyt niistä jälkimmäiseen. Sodan lisäksi ihmi-siä kuoli kulkutauteihin. Suuri osa orjiksi ote-tuista ei palannut koskaan takaisin. Niitä, jotka selvisivät tuosta kurimuksesta jatkamaan su-kuaan, olikin sitten paljon vähemmän.

Geeniperimäänkin saattoi tulla sodan vuok-si myös muutoksia, kun sotilaille oli tapana an-taa ns. ”raiskauslomiam” ainakin Lounais-Suo-messa. Ympäristötekijöiden vaikutusta ei voi väheksyä, sillä omat puoliset olivat pitkiä ajan-jaksoja sotimassa. Pohjois-Savon Lukkaristen-kin DNA-analysoijan tulkinta oli ”ovatko Luk-kariset Lappalaisia vai Lappalaiset Lukkarisia”.

1600-luku

Vuoteen 1648 mennessä Ruotsi nousi suurval-laksi 1600-luvun alkupuolella käytyjen pitkäl-listen sotien seurauksena. 1600-luvulla oli ol-lut jo useita katovuosisjaksoja ja sotia.

Ennen Pohjan sota kesällä 1695, 1696, 1697 halla oli tuhonnut sadon ja sitä seuran-nut nälänhätä tappanut joka kolmannen suo-malaisen. Suomesta otettiin Pohjan sotaan 48 500 miestä, kun täällä tuohon aikaan asui vain 350 000 ihmistä. Vuonna 1725 oli 124 000 ih-mistä ja sodan jälkeen alkoi raju kasvu v. 1751 väkiluku oli 429 912.

Isoviha

Isoviha oli suuren Pohjan sodan (1700–1721) aikainen Venäjän miehitys Suomessa vuosina 1713–1721. Se päättyi Uudenkaupungin rauhaan. Isoviha-nimitys on syntynyt vasta myö-hemmin historioitsijoiden teksteissä – aikalais-lähteissä siitä käytetään nimitystä venäläisen ylivallan aika. (Wikipedia)

Isonvihan 4 ensimmäistä vuotta olivat sään-puolesta hyviä. Tärkein tekijä Suomen talou-

dellisessä elämässä oli vuodentulo. Maanvil-jelys oli pääelinkeino. Viljavarantoja ei ollut, vaan elettiin kädestä suuhun. Vuodesta 1704 alkoi jakso, jossa kesät olivat sateisia ja talvet lumisia.

Vuoteen 1711 mennessä oli 5 peräkkäistä kato- tai nälkävuotta sodan lisäksi nälänhätää, mm. 1710 pohjalaisetkin, jotka olivat kuuliai-simpia sotimaan, oli komennettu 2500 miestä Viipuria puolustamaan. Väki hupeni 685 mie-heen kun he alkoivat vehkeillä ja karkailla ta-kaisin. Yleensäkin sotilaille piti olla 4–5 viikon muona mukana omasta takaa ja kun se loppui, he alkoivat karkailla kotiinsa.

1710 oli hyvä satovuosi, mutta sitten tu-li rutto mm. Tallinnan väki väheni 50 000:sta 3000 tuhanteen. Pohjois-Savossa väki väheni 1709–1711 vuosina 2300 hengellä nälkään ja kulkutauteihin.

Rutto vieraili Etelä-Suomen kaupungeissa 1710 syksystä 1711 kevääseen ja tappoi mm. Helsingissä 700 henkeä Turussa 2000 henkeä kaikkiaan 5000-10 000 henkeä. Maaseudulle ruton vaikutus ei ollut niin suuri.

Sota tarvitsi rautateollisuutta. Kaukaan tehtaalla oli vaikeuksia saada rautaa ja Fager-vikin sekä Pinjaisten tehtaat jouduttiin sulke-maan ruton takia vuonna 1710 kokonaan.

3.6.1713 Hämeen-Uudenmaan maaher-ra Greutz käski vihollista vastaan tulemaan kaikki kotona olevan aatelin, säätyhenkilöt olipa heillä mikä arvo tahansa, varsinaiset rat-sumiehet, maarakuunat ja sotamiehet sekä kaikki vastakirjoitetut viisikkät ja muun mies-väen, jotka ovat eri luontoisilla tiloilla ja tor-pissa kuukauden ajaksi eväät mukanaan. Joka jää pois ei ole pidettävä vain valtion vihollise-na vaan rangaistava kuoleamalla. Vuosi 1713 oli hyvä viljavuosi.

Sotakurimuksen lisäksi kokoväestöä rasiti sotilaiden ja tarvikkeiden ylläpitoon liittyvät asiat, ruoka, aseet, majoitus, kuljetukset. Niistä luvattiin korvauksia ja verohelpotuksia, jotka suurelta osin jäivät puheen tasolle.

LUKKARIEN sukukirjan Jaana Lukkari sai valmiiksi jo ennen Kainuulaiset suvut Facebook-ryhmän perustamista.

Perikainuulaiset sukua toisilleen monta kautta

● Vasta geenitutkimus vahvisti Jaana Lukkarille, ettei suku tullutkaan Savosta, kuten oli luultu. Sukututkimuksessa kiehtoo harrastukseen kuuluva löytämisen riemu.

Marjatta Kurvinen

● Jaana Lukkarin sukututkimusharrastuksen huipennus oli, kun hän sai selville, etteivät Sotkamon Lukkarit olekaan tulleet Savosta. He eivät siten ole sukua Savon Lukkarisille, kuten oli luultu ja yhteinen sukuseurakin perustettu.

Sotkamon Lukkarit ovat Sotkamon ensimmäisen kirkkoherran jälkeläisiä. Hänen juurensa olivat Isossakyrössä.

Perikainuulaiset suvut ovat yleensä tulleet Kainuuseen Savosta 1500-luvulta lähtien. Jo alun perin oli yleensä käytössä sukunimet, jotka ovat siirtyneet sukupolvelta toiselle. Tämä helpottaa sukututkimusta verrattuna Länsi-Suomeen, jossa lisänimeksi otettiin yleensä talon nimi, joka vaihtui kun taloa muutettiin.

Vaikka Kainuussakaan lähisukulaisia ei ole naitu, suvut ovat kietoutuneet yhteen. Jaana Lukkari arvioi, että jos on perikainuulaisesta suvusta, on 90-prosentti-
seilla varmuudella sukua muille perikainuulaisille suvuille – usein montakin kautta.

Nykyisin tehdään niin sanottuja serkkutestejä, DNA-testejä, jotka etsivät yhteistä perimää kaikkien muiden testin tehneiden joukosta. Kun perikainuulainen tekee testin, testi voi ilmoittaa hänelle serkuksi aivan uppo-oudon henkilön vain siksi, että he ovat saaneet monta kautta samaa perimää.

JAANA LUKKARI aloitti sukututkimuksen 15 vuotta sitten. Heti harrastuksensa alkuvuosina hän kokosi Lukkarien sukukirjan.

rinpohjaisesti omat esivanhempansa, mutta jatkaa sukututkimusta käytännössä päivittäin. Hänellä on laaja tietokanta kainuulaisista suvuista. Hän auttaa muita sukututkijoita ja on hiljattain lupautunut tekemään Kuhmon Pulkkisille sukukirjaa.

– Kansallisarkisto digitoi uutta aineistoa koko ajan, ja sieltä löytyy uutta omaankin sukuun liittyvää, kertoo puolestaan **Sari Karjalainen**, joka on tehnyt sukututkimusta 25 vuotta.

Helpoiten sukututkimuksen alkuun pääsee sukututkimuskursilla. Siellä oppii löytämään hajallaan olevaa tietoa ja tietää, mistä mitään löytää, neuvoo Jaana Lukkari. Myös netin erilaisten ryhmien kautta voi saada neuvoja pitimmälle ehtineiltä sukutut-

Sukututkija **Sari Karjalainen** painottaa, että kaiken perusta on perinteinen sukututkimus, jota ilman ei geenitesteillä tee mitään.

Geenitutkimuksilla voi tukea perinteisin menetelmin saatuja tietoja, esimerkiksi etsiä suvun vaiheita, varmentaa keskinäisiä sukulaisuussuhteita tai löytää tietoa lehtolapsen isästä.

Viimeistään geenitestiä tehdessään kannattaa alkaa rakentaa arkistolähteistä myös sukupuutaan.

Ennen geenitestiä kannattaa miettiä, haluaako selvittää isälinjaa, äitilinjaa vaiko molempien vanhempien takaa tulevaa sukulaisuutta. Testejä on erilaisia.

Esimerkiksi geeniserkkututkimuksella saa selville sekä isän että äidin puolelta tulevat serkkudet eli samojen kantavanhempien/vanhemman jälkeläisiä. Sama testi antaa myös etnisen perimän.

Karjalainen varoittaa, etteivät etnisen perimän tulokset ole tarkkoja, koska amerikkalaisissa testifirmoissa ei ole Suomen MuinaisDNA-tutkimuksen tuloksia, joihin omaa perimäänsä voisi verrata.

Vaikein osa geenitesteissä on tulosten tulkinta. Karjalainen on perehtynyt geneettiseen sukututkimukseen vuodesta 2007 lähtien ja sanoo, että tulosten tulkinnessa menee hyvin helposti metsään.

aalia tai jopa sukukirjan omasta suvustaan.

Sukututkimus on helpottunut viime vuosina, sillä kaikki materiaali on verkossa eikä tarvitse istua arkistoissa, mutta hajallaan tieto on edelleen.

Sari Karjalaiselle kimmokkeen harrastukseen antoi hänen mummunsa kainuulaisittain erilaisten sukunimi, Lesonen. Meni kymmenen vuotta, kunnes osin venäläisistä lähteistä selvisi, että Lesokset ovat tulleet Kainuuseen Vienan Karjalan Venehjärveltä, jossa Lesosia asuu edelleen. Nyttemmin Sari Karjalainen on perehtynyt muihinkin vienankarjalaisiin sukuihin. Hän myös opettaa sukututkimuskursseilla.

SUKUTUTKIMUS lähtee usein liikkeelle uteliaisuudesta omaa verenperimäänsä kohtaan. Samalla saa tietoa siitä, millaista esivanhempien elämä on ollut, kertoo Jaana Lukkari. Voi löytyä tietoa, että esimerkiksi jotain esivanhemmaa on sakotettu metsän luvattomasta kaatamisesta.

– Kun jonkun asian onnistuu

Sukuseurojen yhteistyö

Huhtikuussa teki Laitisten sukuseura seurалlemme ehdotuksen yhteistyöstä, johon kuuluisivat meidän lisäksi Liikasten, Liukkosten, Marttisten, Tissarien ja Ylösten sukuseurat sekä Suur-Savon sukututkimusyhdistys. Ehdotuksessa todettiin, että aiemmin vilkas yhdistystoiminta on Suomessa tämän vuosituhannen puolella hiipunut. Kehityssuunta on ollut selvästi nähtävissä myös sukuseuroissa. Jäsenistön nykyisen ikärakenteen perusteella voidaan arvioida, että ilman erityistoimia monien sukuseurojen jäsenmäärä vähenee huomattavasti 2020-luvulla.

Näistä lähtökohdista Laitisen seura ehdotti sukuseuratoimintaa ja sukututkimusta esittelevän tilaisuuden järjestämistä. Alustavasti on ajateltu, että tilaisuudessa olisi esitykset sukuseuratoiminnasta, perinteisestä ja geneettisestä sukututkimuksesta sekä mahdollisesti paikallishistoriasta. Tilaisuuden paikaksi he kaavailivat Kangasniemeä, josta on lähtöisin Laitisten selvästi laajin sukuhaara. Sopiva ajankohta voisi olla kevät tai alkusyksy 2022.

Kaikille avoin tilaisuus järjestettäisiin yhteistyössä muiden sukuseurojen kanssa. Laitisten seura voisi ottaa päävastuun tilai-

suuden järjestelyistä ja selvittäisi myös yhteistyömahdollisuudet paikallisten tahojen (esim. kunnan kulttuuritoimi, kotiseutuyhdistys jne.) kanssa sekä huolehtisi tapahtumasta tiedottamisesta paikallislehdessä. Mahdollisina yhteistyökumppaneina nähtiin ne sukuseurat, jotka edustavat Kangasniemellä vuosisatojen varrella eläneitä sukuja. Liikaset, Liukkokset, Lukkariset, Marttiset, Tissarit ja Ylöset. Onhan sukujen välille vuosisatojen varrella syntynyt avioliittojen kautta runsaasti sukuyhteyksiä.

Esimerkiksi vuonna 2016 ilmestyneen Tissarin sukua Kangasniemellä käsittelevän sukukirjan henkilöhakemistossa on noin 650 Laitista, lähes 300 Ylöstä, noin 110 Marttista, 77 Lukkarista, 73 Liukkosta ja 57 Liikasta. 2017 julkaistussa Keskisen Suomen Lukkariset kirjan henkilöluettelossa löytyy yli 500 Laitista ja Marttisista ja Tissareitakin viitisenkymmentä ja jonkin verran Ylösiä, Liukkosta ja Liikasia. Suvuilla näyttää olevan yhtymäkohtia Lukkarisiin sen verran, että edellytyksiä yhteistyölle tuntuisi hyvinkin olevan. Kovin suuria kustannuksia tästä seurалlemme tuskin koituu. Mielenkiintoista on kuitenkin katsoa mitä tästä projektista syntyy.

SUKUKIRJA

on ajaton tuote ja nyt JOULUN aikaan kannattaa hankkia niitä jälkipolville lahjaksi!

Kaikkia kirjoja on vielä saatavana. Mutta määrä hupenee koko ajan.
Eräpäivä halutessasi 2022 puolelle!

Tuotteita myytävänä

Sotkamon Lukkari-haaran sukukirja 50 € / kpl

Julkaistu heinäkuussa 2013. Sisältää suvun ensimmäisenä Sotkamossa asuneen kantaisän kirkkoherra Mansuetus Jacobin (s.noin 1580) jälkeläisiä nykypäivään saakka. Sukutauluissa yhteensä yli 10 000 nimeä. Kirjassa noin 200 sivun tekstiosuus Sotkamon historiasta, sukututkimuksesta, suvun tarinoista. Valokuvia kirjassa on yhteensä noin 350.

Pohjois-Savon Lukkariset sukukirja 40 € / kpl

Julkaistu heinäkuussa 2015. Käsittää Ylä-Savon sukuhaarat joita on kaksi eri haaraa ja ovat levinneet Nilsiä ja Varpaisjärven alueelta mm. Iisalmen seudulle, sieltä Kiuruvedelle ja Pie-lavedelle sekä Juankoskelle, Siilinjärvelle. Henkilöitä yli 10 000

Keskisen Suomen Lukkariset sukukirja 40 € / kpl

Julkaistu joulukuussa 2017. Käsittää Kangasniemen Synsiälän Kokkoniemestä syntyneet haarat, sukua on Kangasniemen lisäksi Mikkelissä, Joutsassa, Leivonmäellä, Toivakassa, Lau-kassa, Hirvensalmella. Ns. Saarijärven haaraan kuuluvat Uuraisten, Multian, Petäjaveden, Äänekosken ja Jyväskylän seudun Lukkariset. Kirjassa olevat Suonenjoen seudun Lukkariset kuuluvat alueellisesti Pohjois-Savoon. Henkilöitä kirjassa on yli 9000.

Joensuun Seudun Lukkariset sukukirja 40 € / kpl

Julkaistu joulukuussa 2020. 1600-luvun lopulla syntyy Joensuun seudulle useita Lukkaris-haaroja suunnilleen samoilla vuosikymmenillä. Aluksi heitä oli nykyisen Joensuun alueella, Lehmosa, Selkiellä ja Paiholassa. Silloin kaikki nuo alueet kuuluivat Kontiolahteen.

1700-luvulla Lukkarisia löytyy lisäksi muista Joensuun ympäryskunnista eniten Enosta ja Kiihtelysvaaraan syntyy kaksi haaraa. Paiholan ja Kiihtelysvaaran haarat henkittävät edel-leenkin.

Isännänviiri 4 metrin tai 5 metrin 65 € / kpl

Isännänviiri valmistetaan samasta laadukkaasta kankaasta kuin Suomen liput. Värit kestävät niin sateessa, auringossa kuin pakkasessakin

Pöytästandaari 32 € /kpl

Pinssi 3 € / kpl tai 10 € / 4 kpl

Tuotteet voi tilata sukuseuran sihteeriltä Pekka Lukkariselta sähköpostilla pekka.lukkari-nen@pp1.inet.fi tai puhelimitse 0400460494

Huom. tuotteiden hintaan **lisätään toimituskulut**, Tuotteita myydään myös sukukokouk-sissa

Lukasu

Lukkainen-Lukkari Sukuseura Ry:n jäsenjulkaisu